

siguen un movemento no que non poden por menos d'ollaren un sintoma mais do actual espertar e do próximo e definitivo rexurdimento da gran Raza Celta, espallada pol-o occidente europeo en pobos d'unha idéntica psicoloxía, qu'hoxe sinte tremar a unha a sua concencia d'estirpe, chamada a alumear ó mundo c'unha luz nova.

Falaron tamén do movemento catalán, no que tanto agarimo atopou a santa causa irlandesa—e nós temos que confesar eiquí mal que nos pese, qu'até de agora, atopárono meirande nos catalás que non en nós—mais tamén é certo, e d'elo decátanse ben os mesmos irlandeses, que nos peitos dos verdadeiros galegos que sinten a Galiza e poden enxergal-o que significa o Dereito dos Pobos, Irlanda e os seus héroes teñen un culto mocionado y-antusiasta.

O boletín NOS foi recibido na Delegación d'Irlanda con fondo agarimo, como tamén a idea d'adicare o noso próximo número 8 á Nación Irlandesa e á lembranza do mártir Terencio Mac Swiney, e o noso ofrecimento pr'espallar por Galiza os folletos de propaganda irlandesa. Os persoeiros da Dail Eirein sostiveron co noso representante unha longa conversa na que sairon a colación moitos detalles d'imitanza antr'a vida irlandesa y-a vida galega confirmadores da comunidade d'orixe dos dous pobos estremocidentais, os mais adentrados d'Europa no mar Atlántico, os mais caracterizadamente donos das mais arcaicas tradicións do Celtismo, que foi, é ha ser luz pra todol-os pobos.

Con toda a fé posta na xustiza da sua causa, Irlanda loita heroicamente por crebal-os grillós da cadea qu'a xungue ó imperialismo británico. Loita ela sóia, de todos abandonada, mais ha trunfar e non han poder contra d'ela todol-os feroces médeos de represión empregados pol-os seus domeñadores. E canto mais tarde, mais glorioso e mais definitivo ha ser o seu trunfo, ise trunfo qu'eiquí agardamos coa y-alma chea d'ansiedade.

E contén os nósos irmans que, en NÓS, ha atopar sempre a causa d'Irlanda antusiastas defensores.

EN COL DE «NÉVEDA»

(De *Mercure de France*,

51-VII-1921)

Eu poría gustoso perto do de Marceline (Marceline Desbordes-Valmore) a arte elexíaca e graciosa de Francisca Herrera e Garrido, que, nas suas *Almas de muller* fixo pasar toda a sensibilidade soñadora y-apaixoadada da sua Galiza natal. Non tén, por certo, de Marceline, a ardente fondura; mais é tenra y-espontanea coma ela.

As crises naturás do curazón feminino, ela asocia as voces da Natureza e toda a saudosa paisaxe do seu país.

Os seus poemas, ond'a emoción fai bulir ou repousar a cada instante o ritmo de cote nóvo e variado, teñen ó tempo algo do queixume rústico e máis do conto elexíaco. Non deben nada a ninguén e poñen na escea a vida da aldeia, a vida de todol-os días.

A sua frescura é esquisita, y-están todos perfumados do cheirume do chao. Imposibel de ser indiferente ó encanto inxénuo de pezas coma *Tristura, O que non morre, Como aman as mulleres de Galiza*, que prolongan y-amprifican o eco das *Sorrisas e Bagoas*, colección que pareceu en 1913. Elí, certos poemas curtos, orquestrados sobr'unha emoción, taes coma *Xustas bagoas*—traducímol-os titolos do francés—*Antonina, As castañas, Inverno na montaña*, viñéronnos revelar na poetisa unha incomparabel riqueza de curazón e d'alma. E veleiquí qu'un episodio, do qu'ela tivo cecais a idea de non faguer d'il máis qu'o prencipio d'unha longa balada, tomou no seu maxín as proporciós d'unha novela.

Ela sacou d'elí *Néveda*. Iste relato sentimental e pintoresco non sostería a comparación, certamentes, co'a *Flor de Santidad* de Valle-Inclán, que se desenvolve n-un cadro análogo; mais desprende cecais significaciós máis humans. E a estoria d'unha dóbel sedución. Néveda (nome d'unha frol das montañas) froito ilexítimo d'unha paixon caseira é recollida pol-o seu pai, qu'a fai criar com'unha persoa d'outo rango, mais en prena campía, e lonxe do seu fogar.

Cando lle chega o tempo d'amar á sua volta, Néveda, que tén unha medio-irmá lexítima, decatas'a tempo de qu'a enganían, e de qu'o seu mozo busca unha aventura fóra. Hai, esco-masí, un qu'a quer con amor verdadeiro, mais a deceución lévaa á renucia. Ela xa non vivirá máis que pra Galiza.

Esta novela toma a miudo o aspecto d'un piedoso idilio, e non hai que buscar n-ela as perversidás de moda, nin as psicoloxías complicadas. Mesmo por causa d'isto, é a pintura fiel do medeo ond se desenvolve. Aínda despois das *Terras do Demo* d'Aquilino Ribeiro, confeso que me cautivou. En todo caso, costitue unha escelente contribución á obra de renazonalización literaria da Galiza que hemos seguir analizando.

FR. LEBESGUE

MEMORIAL DIRIGIDO A LOS REPRESENTANTES DE LAS NACIONES EXTRANJERAS POR EL DAIL EIREANN

(*editado por la*

Delegación Irlandesa de Madrid).

E esta unha apelación que a Nación Irlandesa fai á concencia politeca dos pobos civilizados, espoñendo d'un xeito sereo e xusto os seus dereitos descoñecidos y-asoballados por Inglaterra. S'houbera un verdadeiro espírito común europeo—esa concencia da solidaridade de todas as Pátreas na obra da civilización—a apelación que fai a Nación Irlandesa erguería unánimemente a todol-os pobos a recramal-a independencia d'Irlanda... Mais iste espírito europeo somentes vive nos partidos defensores das liberdades nazonás, ós que xunta cada día máis apreixadamente a común disgracia das suas